

Kraške strasti

Slavko
Kvas

Neznano pozvanjanje
je v kadilu meglic
Na rosi posušenih trav
jutro razburja noč
Meglice odpirajo sliko
zapršenih grobov
Storži borovcev širijo
krila nebes in vrtinčijo
semena tihih planjav
Zvonovi zvonijo
Rojevajo se pajčevine
teles
Življenje je za večnost

*

Med valovitimi griči
je skrita umetnost narave
porcelanasta svetloba
se lomi na krhkosti
steklenih rastlinjakov
na vrtnicah
so brazgotine časa

*

V vinotoču telo razjeda
grozdje in napaja
mala usta
Ljubezen iz dlani pije
vino krvi
Obrezana luna
Sonce je v tebi

*

Črn vzorec je vrezan
v igro kitare
Na vratu bel kamen leži
Pod črnino oblačila
polzijo rdeče pege
Metulj je na gori

*

Spočetje v panju
ljubkosti odjeda
cvet telesa
Le zakaj objestnost
preševa ljubezni
Vse je nakana
begavega početja
Izduhovičeno cvetje
je zavržen pelin
golega telesa

*

V rumeno se je odelo
brezino telo
Bukve so odvrgle
krilasto listje
Stoletna smreka
je razkrečena
in jelen v njo zabada
svoje rogovje
Pod nogami mi šumi kamenje

*

Sviloprejka sem zavil
v pantomimo telesa
Kača se v veter zajeda
in v loku pada pod
metuljevim frfotanjem
Po postelji narave
se razliva svetlobna noč

*

V suličastem plamenu
gorijo rdeče trave
Ogenj nas obdaja
Obraz žari in se
dviguje k telesu
Hiša se ruši

*

Nikjer ni pozibavanja spominov
samo belo telo v svoji senci
nove utrinke rojeva
Nekdo po kamnu udarja
in oznanja rojstvo
ribe v bisernici
Le kje je pristan

*

Rože so mešani sladoled
lepote Vidijo se črne
in bele Z mislijo si
delijo tihi vonj dotika
V neskončno tišino
telesnega galopa
se pritajeno zabadajo
vlažne jagode prstov

*

Pot navzdol sploh ni bila
tako strma Vodila je

proti svetlobi in nekakšnemu
siju v objem To niso
občutki hoje ne korakov
In to ni beg v dan
Ob meni je ptica
Sem ter tja se oglasi
vzdih telesa
O ti čriček
kako razburjaš jutro

*

V telesu joče otrok
kamenje srca
mu življenje razjeda
razdevičena svetloba
krvavi v zibki

*

Okno je odprto
v notranjost se zliva
boleča tišina
Bodočnost zbliževanja
je oddaljenost
ki nima telesnega videnja
Čutnost je zalila
telesi

*

Telo se s telesom ljubi
kamen ob kamnu leži
noč objema jutro
luna pred soncem beži
na črni rjuhi
so bele kaplje
življenja in smrti

*